

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Bon Nadal!

Nadal ja és aquí, un any més. Molts són els símbols i tradicions que viurem al voltant d'aquesta data, el 25 de desembre. Però avui som cridats a anar més enllà, anar al nucli d'allò que celebrem i que ens hauria d'omplir d'alegria: *el qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres* (Jn 1,14). L'Invisible s'ha fet visible, el Verb s'ha fet carn, el Totpoderós s'ha fet fràgil... Déu s'ha fet Infantó, i tot això per amor, per amor a tots nosaltres. Nadal ens invita a contemplar Déu d'una manera nova, radicalment nova, ja que s'ha abaixat fins a assumir la nostra mateixa condició humana, per elevar-la i retornar-la a la dignitat perduda: *ell, essent ric, es*

va fer pobre per vosaltres, perquè us enriquéssiu amb la seva pobresa (2Co 8,9). Aquesta humanitat enriquida per l'Encarnació també ens invita a contemplar amb una mirada nova tota la humanitat: «El Fill de Déu amb la seva Encarnació s'ha unit, en certa manera, a tot home» (Concili Vaticà II, GS, 22). Tant de bo que en aquestes festes Déu ens concedeixi un capteniment més caritatiu amb totes les persones que trobarem, especialment amb els nostres familiars, però també amb els qui sofreixen per qualsevol motiu: els qui passen les festes a l'hospital, als geriàtrics, en soledat o pobresa! A tots us desitgem un sant Nadal.

Diumenge IV d'Advent | Cicle C

Lectura de la profecia de Miquees (5,1-4a)

Això diu el Senyor: «Tu Bet-Lèhem Efrata, petita per a figurar entre les famílies de Judà: de tu en sortirà el qui ha de regir Israel.» Els seus orígens són llunyans, des dels temps eterns. Els tindrà abandonats fins que la mare haurà tingut un fill; aleshores la resta dels germans tornarà cap al poble d'Israel. Es presentarà a fer de pastor amb la majestat del seu Déu, amb la glòria del nom del Senyor. I viuran en pau, perquè ara serà gran d'un cap a l'altre de la terra. Ell serà la pau.

Salm responsorial (Salm 79)

Déu de l'univers, renoveu-nos,
feu-nos veure la claror de la vostra mirada,
i serem salvats.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians hebreus (10,5-10)

Germans, Crist deia a Déu quan entrà al món: «No voleu oblacions ni sacrificis, però m'heu format un cos; no exigiu l'holocaust ni l'expiació. Per això us dic: Com està escrit de mi en el llibre, Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat.» Primer ha dit: «Les oblacions i els sacrificis, l'holocaust i l'expiació, no els voleu ni els exigiu.» Encara que totes aquestes ofrenes són precisament les que la llei prescrivia. Després afegeix:

«Vinc a fer la vostra voluntat.» Adoneu-vos com suprimiu tot el que deia abans, i ho substitueix pel que diu després. A nosaltres ens ha santificat l'ofrena del cos de Jesucrist, feta una vegada per sempre per complir aquesta «voluntat» de Déu.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (1,39-45)

Per aquells dies, Maria se'n anà decididament a la Muntanya, a la província de Judà, entrà a casa de Zacaries i saludà Elisabet. Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria el nen saltà dins les seves entranyes i Elisabet, plena de l'Esperit Sant, cridà amb totes les seves forces: «Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes. Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me? Mira: tan bon punt he sentit la teva salutació, el nen ha saltat d'entusiasme dins les meves entranyes. Feliç tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà.»

Darrer diumenge d'Advent | Mn. Marc Majà i Guiu

Enguany el darrer diumenge d'Advent s'escau ben a prop de Nadal. Dues paraules de la litúrgia d'avui ens poden ajudar en aquesta recta final.

Una de les paraules que apareix reiteradament en les lectures d'avui és «visitar»: en el Salm, demanem a Déu que visiti el seu poble i, en l'Evangelí, Maria visita Elisabet. Una visita involucra tant el visitant com el visitat. Involucra el visitant perquè s'ha de desplaçar, s'ha d'organitzar el temps i, també, ha de disposar-se a veure com està aquell a qui visita. I involucra també el visitat perquè ha d'acollir, dedicar temps i deixar-se interpel·lar pel visitant. La Paraula de Déu ens anuncia que ell ens vol visitar. La part del visitant està, doncs, garantida. M'ho crec? I com a visitat, com m'hi dispo?

Una altra paraula, menys freqüent però també important, que escoltem avui és «fecundar». En efecte, en l'oració sobre les ofrenes demanem que «aquests dons que hem posat damunt l'altar siguin santificats [...] per aquell mateix Esperit que fecundà [...] les entranyes de la Verge Maria». La petició latent en aquesta oració és que allò que oferim al Senyor en l'eucaristia (la pròpia vida, les accions de la setmana, la preparació d'aquest temps d'Advent) esdevingui terra fèrtil que sigui fecundada per l'Esperit Sant. A les portes de Nadal, quins són els racons de la meua vida que necessiten ser més urgentment fecundats per Déu?

Responguem, a la llum de la fe, aquestes preguntes i esperem, també per la fe, el seu compliment. «Feliç tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber, es complirà.»

Et Verbum caro factum est (Jn 1, 14) | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

La qüestió clau per a entendre qui és Jesús i quina és la seva missió és saber d'on és Jesús. En l'evangeli de Joan apareix una referència al seu lloc de naixement en un diàleg entre la gent sobre la seva messianitat: *És que el Messies ha de venir de Galilea? ¿No diu l'Es-criptura que el Messies serà descendent de David i que ha de venir de Betlem, el poble d'on era David?* (Jn 7,41-42). Certament Jesús va néixer a Betlem, com li pertocava, essent com és el fill de David, el Messies esperat per Israel.

El qui neix de Maria a Betlem és el fill de David, però és també el Fill etern de Déu. En tot l'evangeli de Joan, però de manera profunda en el seu pròleg, es manifesta clarament la filiació divina de Jesús. Ell és el Fill etern de Déu. Ell és el Verb etern de Déu, la Paraula eterna de Déu, que s'ha fet carn, veritable home, per portar a plenitud la història de la humanitat. *El Verb s'ha fet carn i ha habitat entre nosaltres* (Jn 1,14).

Llegim en el Concili Vaticà II: «És ben veritat que el misteri de l'home només s'aclareix de debò en el misteri del Verb encarnat» (*Gaudium et spes*, 22). L'Església afirma, amb la força de la fe de tots els segles de la seva història, que Jesús, el Verb encarnat, té relació amb tots els homes de tots els temps i tots els llocs. Solament en ell el misteri de l'home resta il·luminat amb aquella llum que transforma l'existència, «que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva» (Benet XVI, *Deus caritas est*, 1). El

qui neix en el misteri de Nadal de cada any, en l'avui de la gràcia de Déu que dóna l'Esperit Sant, és portador de salvació per als homes de qualsevol època i enmig de qualsevol situació.

El misteri de Crist il·lumina tot cor que s'obre a la seva gràcia salvadora. En el cor del qui es deixa il·luminar per Crist es dóna la meravella de la llum que li és donada per la paraula de l'Església que anuncia Crist, i la de la llum que des del més fons del cor descobreix la resposta als interrogants més profunds de tot cor autènticament humà. Perquè Crist no és solament el Verb que ens és proclamat, sinó que ell és també la raó profunda, el perquè de la nostra existència. De fet, tot l'univers ha estat creat pel Verb, per al Verb i en el Verb de Déu. L'univers sense Crist no seria possible. Com diu un autor cristià: «Sense Crist l'univers té el mateix sentit que una frase sense verb.»

Posar la mirada fixa en Crist és un dels objectius de l'Any de la Fe. En el temps de Nadal hem de posar la nostra mirada en el rostre de l'infant, del Verb de Déu fet carn per la nostra salvació. En l'infant apareix la pobresa de la condició humana. Jesús és el pobre per excel·lència, aquell que es va definir a si mateix «benèvol i humil de cor» (Mt 11,29). La pobresa és l'esplendor de l'amor en tota la seva puresa. Solament Jesús, el Verb de Déu, pot revelar tot el que hi ha de positiu en el món i en l'home. Ell sol pot ser el fonament de tota vida oberta a un futur esperançador.

Agenda litúrgica de la setmana

23 ■ Diumenge IV d'Advent / Cicle C. Sant Joan de Kety, prevere (1390-1473). Sant Llibert, papa (†366).

Lectures: Miquees 5,1-4a / Salm 79 / Hebreus 10,5-10 / Lluç 1,39-45

Litúrgia de les hores: Setmana IV

24 ■ Dilluns. Sant Delfí, bisbe (†404). Santa Adela, religiosa (†c.730).

Lectures: 2Samuel 7,1-5.8b-12.14a.16 / Salm 88 / Lluç 1,67-79

25 □ Dimarts. La Nativitat de nostre Senyor Jesucrist.

Lectures: Nit: Isaïes 9,1-6 / Salm 95 / Titus 2,11-14 / Lluç 2,1-14. Alba:

Isaïes 62,11-12 / Salm 96 / Titus 3,4-7 / Lluç 2,15-20. Dia: Isaïes 52,7-10 /

Salm 97 / Hebreus 1,1-6 / Joan 1,1-18

26 ■ Dimecres. Sant Esteve, proto-

màrtir (†34). *Lectures:* Fets 6,8-10;7,54-60 / Salm 30 / Mateu 10,17-22

27 □ Dijous. Sant Joan, apòstol (s. I). Santa Fabiola (s. IV).

Lectures: 1Joan 1,1-4 / Salm 96 / Joan 20,2-8

28 ■ Divendres. Els Sants Innocents,

màrtirs (s. I). Santa Violant, verge.

Lectures: 1Joan 1,5-2.2 / Salm 123 / Mateu 2,13-18

29 □ Dissabte. Sant Tomàs Becket, bisbe i màrtir (1118-1170). Sant David (ss. XI-X aC).

Lectures: 1Joan 2,3-11 / Salm 95 / Lluç 2,22-35

30 □ Diumenge de la Sagrada Família / Cicle C. Sant Roger, bisbe (†1276). Sant Sabí, bisbe (†303). Sant Honori, bisbe.

Lectures: Sira 3,2-6,12-14 / Salm 127 / Colossencs 3,12-21 / Lluç 2,41-52

Aprofundim el Nadal | Begonya Palau

Un dels aspectes que més em criden l'atenció del seu darrer llibre, *La infància de Jesús*, és que el Sant Pare inicia el recorregut de la recerca amb una pregunta que en realitat correspon al relat de la passió de l'evangeli de Joan: «D'on ets tu?» (Jn 19,9).

M'ha semblat molt interessant aquesta perspectiva, perquè ens centra adequadament en la qüestió clau del que l'Església celebra i viu per Nadal.

I és que la pregunta per l'origen de Jesús va de bracet amb la gran qüestió per la identitat d'aquell Mestre de Natzaret a qui experimentem com a vivent enmig nostre.

De fet, tots els llibres del Nou Testament, i en especial els evangelis, volen ser proclamació expressada i viscuda de la fe dels deixebles del Senyor. Per això, fins i tot els relats de la infància, que sols ofereixen els evangelistes Mateu i Lluc, s'insereixen en aquesta línia i en ella compleixen la seva funció més important.

No podem perdre-ho de vista si volem copsar la intenció pregona dels hagiògrafs, els quals no pretenen pas explicar anècdotes al voltant d'un infant, sinó donar a conèixer a tothom que Jesús és l'acció definitiva del Pare per a la salvació de la humanitat. Aquesta és la bona notícia, l'única bona notícia, que omple de joia autèntica el cor de tot home i tota dona, i ens mostra per què val la pena seguir-lo i estimar-lo fins a les darreres conseqüències.

D'aquesta manera, els textos evangèlics de la infància es carreguen de densitat de contingut i ens exigeixen d'estar molt atents per a no quedar-nos en la superfície, sinó endinsar-nos en la profunditat de la seva llum.

Sant Mateu comença la seva narració amb la genealogia de Jesús, un recorregut pels seus avantpassats que té la finalitat de situar-lo com a culminació de la bella història salvífica d'Israel. Ell és el Messies esperat i anunciat, fill de David, el rei per excel·lència i pare de la promesa messiànica, i fill d'Abraham, el pare de tot el poble jueu, perquè és l'exemple viu de la confiança absoluta en Déu. Les generacions corren unes rere les altres amb frisança per a desembocar finalment en

Josep, l'espòs de Maria, de qui neix el Nadó protagonista de la història.

Maria concep per obra de l'Esperit, perquè l'origen del Nen no es pot comprendre des de les coordenades purament històriques, tot i que hi està totalment inserit, sinó que depèn d'una acció sobrenatural, que assegura la seva especificitat com a Fill de Déu. De fet, aquest és el gran regal de Déu. Ell mateix s'abaixa fins a prendre la nostra mateixa condició humana i s'autocomunica d'una manera definitiva en la carn del Nen tot just nat. Misteri pel qual l'Església no deixa d'entusiasmar-se en agraïment absolut segle rere segle.

Josep regala a Jesús la descendència davídica, però sobretot li regala la seva pròpia experiència com a acceptació de l'obra del Pare. La justícia amb què és caracteritzat no és sinó lliurament a la manera de fer de Déu, sense anteposar res al Crist, com dirà més endavant sant Benet en la seva coneguda màxima. Entenent-ho o no, ell personifica l'home de pregària

que s'abandona en mans de la Providència i acull Maria i el Nen per custodiar el seu secret més pregon.

El naixement de Jesús a Betlem ens remet de nou al seu messianisme, perquè és en el poblet de David on sorgirà el príncep-pastor promès. Els grans sacerdots i els mestres de la Llei ho saben, però queden paralizats per culpa d'una ceguesa estranya que continuarà al llarg de tota la narració evangèlica, culminada en el relat de la passió. Els líders religiosos jueus coneixen molt bé les Escriptures, autèntica revelació del Pare, però sant Mateu ens vol avisar que amb això no n'hi ha prou, perquè per a captar l'obra de Déu s'ha d'estar en vetlla, esperant i desitjant la seva novetat constant.

Precisament això és el que aconseguen uns estrangers, uns savis vinguts expressament d'Orient. El seu llarg camí fins a Jerusalem contrasta amb la quietud dels personatges anteriors. La seva única guia, una estrella, interpretada en aquella època com a signe de la vinguda del Messies, els ha fet copsar quelcom de la grandesa del Nadó. Ells no saben interpretar el signe; per això pregunten a qui té l'obligació de saber-ho, el monarca d'Israel.

Però Herodes està encara en situació pitjor que els grans sacerdots i mestres de la Llei, perquè el coneixement del naixement del rei dels jueus el mobilitza en total oposició: caldrà eliminar l'Infant que pot fer-li ombra. En realitat, no ha entès la seva veritable identitat, no ha entès que està lluitant contra si mateix. La crueltat i la contraposició ferotge d'Herodes vol advertir-nos que l'arribada definitiva del Regne de Déu no serà un camí planer, sinó que es trobarà la forta oposició del Mal que no vol renunciar al seu domini sobre l'home i sobre el món. Per això el seguiment a Jesús serà sempre envoltat de dificultats, i caldrà que els seus seguidors acceptin el camí de servei, d'humilitat i d'abaixament que el Senyor ha escollit per a mostrar-se.

Mentrestant, però, els savis personifiquen la humanitat sencera que lloa el seu Senyor, de manera que ens obren el cor d'esperança en la joiosa oferta del Regne. Li ofereixen presents valuosos, tal com havia predit

Isaïes: «Et cobriran onades de camells, dromedaris de Madian i d'Efà; tots vindran de Sabà portant or i encens i proclamant la grandesa del Senyor» (Is 60,6), perquè finalment ell s'ha decidit a actuar de manera definitiva per a tots els homes i dones del món.

La mateixa atmosfera trobem en el relat de sant Lluc, que remarca encara més l'esclat de joia que el naixement suscita. Elisabet queda plena de l'Esperit Sant, mentre el seu fill salta d'entusiasme, i Maria, la noia encinta, proclama la grandesa del Senyor en un Magníficat ple de sinceritat i d'honradesa. S'hi ajunten Simeó i Anna, en el temple de Jerusalem, que no poden deixar de cantar les excel·lències de l'acció poderosa de Déu que ha escollit el seu temps per pura gràcia.

El naixement en una cova i la presència dels pastors, ofici no gaire ben vist en la Palestina de l'època, ens parlen d'un Déu que ve a l'encontre de l'home justament en la seva debilitat, en la seva pobresa, i aquest és el secret de l'obertura d'ells. La revelació del Pare es concreta en la seva misericòrdia envers tots els homes, més vistosa encara en aquells que aparentment no mereixen res. Són ells els dipositaris de la benaurança, els receptors dels cants angèlics que glorifiquen Déu per deixar-se veure, escoltar i tocar en aquell Nadó.

L'Església ens regala aquest temps preciós de Nadal perquè, mentre fem el pessebre, mentre celebrem les festes, mentre escoltem les lectures d'aquest temps, meditem tots aquestes misteris en el silenci del nostre cor i visquem la joia de l'adveniment del Fill de Déu amb tots els germans.

El bisbat de Vic edita 20.000 estampes amb el Credo amb motiu de l'Any de la Fe

La primera edició, de 3.000 unitats, es va exhaurir en pocs dies. Per aquest motiu els arxipresbiteros del bisbat de Vic han decidit publicar-ne una segona edició, més llarga, per a poder fer una gran difusió del Credo durant aquest Any de la Fe, bo i convidant cada fidel a resar-lo cada dia. A totes les parròquies de la diòcesi, per tant, ja podeu trobar-ne exemplars gratuïts per a difondre'ls.

Com repartir-la a les parròquies?

Sembla que aquesta estampa, per la seva senzillesa, permet ser difosa de moltes maneres: deixant-la al cancell de l'església, repartint-la als infants i famílies que participen de la catequesi, lliurant-la als malalts de la parròquia i als qui participen dels grups parroquials, als qui passen pel despatx, distribuint-la a les escoles... Algunes parròquies han proposat de recuperar el gest de la «*redditio symboli*», és a dir, del lliurament del Credo, que després serà recitat en la celebració.

Un temps de gràcia

Recordem que l'Any de la Fe és, en primer lloc, un «temps de gràcia espiritual que el Senyor ens ofereix per a recordar el do preciós de la fe» (Benet XVI, *Porta fidei*, 8), durant el qual tenim «l'oportunitat de confessar la fe en el Senyor ressuscitat en les nostres catedrals i esglésies d'arreu del món; en les nostres cases i amb les nostres famílies» (ibídem). Siguem, doncs, agosarats i audaçs: la professió de fe té una força pròpia, i ens endinsa de manera dinàmica en l'amor de Déu.

Com els primers cristians

Com ens recorda també el Sant Pare, «no és casualitat que els cristians, en els primers segles, estiguessin obligats a aprendre de memòria el Credo. Això els servia com a oració quotidiana per a no oblidar el compromís assumit amb el baptisme». Rino Fisichela, president del Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització, ha dit en més d'una ocasió: «Si l'Any de la Fe servís perquè tots els batejats reséssim cada dia el Credo, l'Any de la Fe hauria valgut la pena.» Certament, el Credo té una força per ell mateix. La confessió de fe actualitza en la nostra vida el contingut de la fe. És també pregària a Déu perquè enforteixi la fe confessada i aquesta esdevingui fe viscuda. Podeu demanar el nombre d'estampes que us convingui a la vostra parròquia.

Bones festes o bon Nadal? | Mons. Hèctor Aguer.....

Moltes targetes d'aquests dies parlen de «bones festes», ometent tota referència al Nadal. Nosaltres, els cristians, no podem renunciar a esmentar el Nadal. Altrament equivaldria a perdre el sentit de la festa. Els ritus culturals que vivim aquests dies cobren sentit per la seva referència al culte, és a dir, a la celebració litúrgica de l'esdeveniment fonamental de la història humana, el Naixement de Jesucrist, el nostre Salvador. Pensem en el sentit precís d'aquesta festa per als cristians, i per a la humanitat en general: festegem el naixement de Jesucrist; ell és el Fill de Déu fet home que ha assumit la nostra condició humana manifestant la immensa misericòrdia de Déu que envia el seu Fill, en carn humana, nascut

de la Santíssima Verge, a compartir la nostra sort, el nostre destí. Els cristians hem d'afirmar aquesta veritat en la societat d'avui: seria tràgic que nosaltres mateixos ens quedéssim com atrapats en aquesta generalitat de les festes i anéssim perdent el sentit del que estem efectivament celebrant. Nosaltres hem de dir «bon Nadal». Hem de recuperar el valor profundament religiós i cristià d'aquesta salutació. «Bon Nadal» no equival simplement a «bones festes». Estem desitjant, en definitiva, a aquell a qui adreçem la salutació, professi o no la nostra fe, que conegui a Jesucrist i que, si coneix a Jesucrist, s'adhereixi a ell per a rebre la vida i la salvació. Aquest és el sentit del nostre Nadal.

Suggeriments nadalencs

Roma

El papa Benet XVI celebrarà la Missa del Gall a les 10 de la nit del dia 24 de desembre a la basílica de Sant Pere del Vaticà. L'endemà, el dia de Nadal, a les 12 del migdia oferirà la Benedicció Urbi et Orbi. Ambdós actes es podran seguir per Televisió Espanyola (TVE).

Un regal per a aquestes festes

Precisament, l'Editorial Claret està a punt de publicar l'edició catalana de *La infància de Jesús* de Benet XVI. Un llibre per a ser llegit per un públic de cultura mitjana, sense prejudicis i més enllà de les polèmiques d'aquests dies, que curiosament han donat a l'obra una publicitat extraordinària. L'editorial Planeta, que ja ha distribuït l'edició en castellà, afirma que el llibre de Benet XVI ha estat durant dies el número 1 dels més venuts a Espanya.

La catedral de Vic

El nostre bisbe Romà Casanova presidirà la solemne missa del gall a la catedral de Vic a partir de les 12 de la nit. El dia de Nadal, l'eucaristia també presidida pel nostre Pastor tindrà lloc a 2/4 de 12 del migdia. Una oportunitat per a viure el Nadal ben intensament mitjançant les celebracions catedralícies, al «cap i casal» de la nostra diòcesi.

Celebracions de la penitència

Les parròquies ofereixen aquests dies l'oportunitat

de rebre el perdó en el sagrament de la penitència. Aprofitem-ho. En molts indrets està arrelat el costum de confessar-se abans de Nadal. Aquestes celebracions comunitàries de la penitència poden ser una culminació d'allò que hem viscut en el temps d'Advent per a obrir-nos a la gràcia del Nadal. No hi ha res com un cor ben pur per a rebre els dons nadalencs.

Cap llar cristiana sense pessebre

Hem vist com algunes llars estan perdent el costum de posar el pessebre, encara que sigui petit, en algun racó. És un senyal de pèrdua del sentit d'aquests dies. Fixem-nos en quin sentit més profund podem donar al pessebre, en paraules de Benet XVI: «El pessebre és una escola de vida, on podem aprendre el secret de la veritable alegria. Aquesta no consisteix a tenir moltes coses, sinó a sentir-se estimat pel Senyor, a fer-se do per als altres. Mirem el pessebre: la Verge i sant Josep no semblen una família gaire afortunada; han tingut el seu primer fill enmig de grans dificultats; no obstant això, estan plens de profunda alegria, perquè s'estimen, s'ajuden, i sobretot estan segurs que la seva història és l'obra Déu, el qual s'ha fet present en el petit Jesús. En això, estimats amics, és en el que consisteix la veritable alegria: és sentir que la nostra existència personal i comunitària és visitada i satisfeta per un gran misteri, el misteri de l'amor de Déu.»

Més de mil joves participen en una nova edició del cinema espiritual.....

El passat mes de novembre ens va portar un any més la mostra de cine espiritual a la diòcesi de Vic. És la novena edició d'un certamen que compta amb un gran acolliment per part d'un públic, que creix a bon ritme, especialment amb la participació d'un bon nombre d'alumnes de les escoles de Vic i Manresa. El lema triat enguany ha estat «Creure, en el cinema», amb motiu de l'Any de la Fe. D'aquesta manera s'ha volgut valorar el cinema com una porta interessant per a aquest temps d'especial reflexió i redescobriments de la fe, alhora que es reflecteix la presència de la fe en el cinema. S'han ofert pel·lícules d'estrena recent en què la perspectiva espiritual és especialment significativa. Entre els títols destaquem *Soul surfer*, de Sean McNamara, adreçada al públic jove, amb una història

de superació que trasllada a la pantalla la història real de Bethany Hamilton, una jove surfista que va perdre un braç a l'edat de tretze anys per l'atac d'un tauró tigre a Kauai, però que va aconseguir de ser campiona més endavant gràcies a la seva fe. L'altra pel·lícula que va tenir una gran acceptació va ser *Maktub*, de Paco Arango; en clau de comèdia, ens presenta una història d'optimisme i fe enmig de la malaltia, tot un regal per a conrear la esperança.

Menció especial mereix *Professor Lazar*, de Philippe Falardeau, magnífica pel·lícula que adapta una obra de teatre i que ha estat nominada a l'Òscar a la millor pel·lícula estrangera. Com en altres anys, el certamen s'ha dut a terme a Vic, als Multicines Sucre, i enguany també al Bages Centre de Manresa.

El moment de la família | Josep Maria Rovira Marsal

Avui, especialment, els mals del món només els pot solucionar la família, l'anomenada família tradicional, o simplement la família. La nostra societat reclama i exigeix un canvi radical, potser sense una gaire clara consciència, però amb una certa angoixa. Ens trobem amb múltiples successos en què s'evidencia una clara deshumanització en el tracte de les persones, en les relacions entre elles: violències, maltractaments, corrupció, un individualisme exacerbat... gamberrismes col·lectius, i un llarg ventall de coses que ens fan exclamar: que està passant?

En el procés de millora de la nostra societat hem de descobrir o redescobrir la importància que cadascú es proposi la millora, en primer lloc, en la seva pròpia llar. Per això repeteixo el que hem sentit a dir tantes vegades: la família és el negoci més important!

Ho és per als pares de família, perquè el millor que poden fer, el servei millor que poden fer als seus fills i a la societat, és la correcta educació de la seva prole en el si de la seva família. Ho és per al país, perquè dedicar esforços i ajudes a les famílies serà una de les millors estratègies per a la mateixa salut de la societat del país.

No sempre, però, s'entén en la pràctica així. Ni per part dels pares ni per part dels governants d'un país.

Pares!: el vostre treball ha de tenir com a principal finalitat el bon funcionament de la vostra família. Altres objectius: la pròpia realització personal en la feina,

l'èxit, el poder, els diners... que si s'utilitzen bé no són dolents, han d'estar subordinats al bon funcionament de la vostra llar. És la nostra vocació: tirar endavant una família!

Governants!: a vegades sembla que alguns s'hagin plantejat com a objectiu la destrucció de la família: divorci exprés, ideologia de gènere, avortament (ara en diuen interrupció voluntària de l'embaràs), eutanàsia (ara en diuen mort digna), una educació sexual proposada que no promou, precisament, el valor de l'amor...

Per què la família és tan important? La raó per a defensar la seva importància és simple: sense família no hi ha persona plena. Sense persona desapareix la societat civil com a agrupació humana autèntica. El nexa que uneix la família amb la societat és la persona. La família dóna consistència, alimenta, educa la persona (fills i pares), i la persona íntegra i feta forta en la família fa íntegra i forta la societat.

La família esdevé la institució imprescindible perquè la persona arribi a ser tal, afirmant i portant a plenitud la seva qualitat personal. La societat, per a ser una societat humana i no una mera agregació informe d'individus, ha d'estar composta per persones íntegres, capaces d'establir entre elles, en els àmbits tan diversos que formen l'entramat de la societat, relacions de debò interpersonals, regides per l'amor i el servei als altres i capaces de treballar pel bé comú.

Pel·lícules | «Golpe de efecto», de Robert Lorenz

EUA, 111 minuts, 2012. Gus Lobel, interpretat per Clint Eastwood, és un dels més eficaços caçatalents del món del beisbol, però nota que l'edat li està passant factura. Tothom el va deixant de banda i, a més, manté una freda i llunyana relació amb la seva filla, empleada en un important bufet d'advocats. Tanmateix, fan un viatge junts en què es redescobreixen personalment, revelant-se històries que

poden canviar present i futur. Història plena d'humanitat sobre la família, la feina, el perdó i l'honoradesa. Per a joves i adults (però conté llenguatge groller).

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60